

ANNIE M.G. SCHMIDT (1911–1995) s-a născut în orașul Kapelle din Olanda. A fost un copil retras și cuminte, căruia îi plăcea să-și petreacă timpul cu nasul în cărți. A început să scrie poezii încă de mică, iar când mama ei a mers la o clarvăzătoare, aceasta i-a prezis că Annie va deveni o scriitoare faimoasă.

Părinții au trimis-o la Haga ca să studieze și să devină notar public, dar ea nu și-a dorit niciodată asta. A plecat în Germania, unde a fost dădacă, iar apoi a făcut cursuri de bibliotecar. Până în 1946, când s-a angajat la ziarul *Het Parool* din Amsterdam, a fost directoarea bibliotecii din Vlissingen.

Și-a început cariera literară scriind poezii și povestiri pentru *Het Parool*, care au fost foarte bine primite de cititori. A scris, de asemenea, și texte pentru cabaret, teatru radiofonic și televiziune. Inspirată de năzbâtiile fiului ei, Flip, a început să publice scurte povestiri despre un băiat și o fată, Jip și Janneke, care au devenit unele dintre cele mai îndrăgite personaje din literatura neerlandeză pentru copii.

Annie Schmidt a continuat să publice, iar în 1957 *Wiplala* a fost declarată cea mai bună carte pentru copii din Olanda. În 1970 a scris *Minoes (Domnișoara Miau)*, a cărei ecranizare din 2001 s-a bucurat de un mare succes internațional.

Pe lângă numeroasele premii obținute în Olanda, în 1988 a primit prestigiosul Premiu Hans Christian Andersen pentru contribuția adusă literaturii pentru copii. Annie M.G. Schmidt este considerată „regina literaturii neerlandeze pentru copii” și una dintre cele mai importante scriitoare neerlandeze din toate timpurile.

ANNIE M.G. SCHMIDT

Domnișoara Miau

Traducere din neerlandeză
de K.J. Mecklenfeld

ARTHUR

Maidaneza o privi neîncrezătoare cu ochii ei galbeni.
Arăta din nou foarte smotocită și răpciugoasă.

— Știi... spuse ea încetișor, am avut impresia că o să te măriți cu el.

— De unde ai mai scos-o acuma și pe *asta*? întrebă domnișoara Miau.

— Așa mi-a venit... spuse Maidaneza. Eu doar atâta-ți zic: dac-o faci, îți ratezi și ultima șansă. Nu vei mai fi niciodată pisică. Și poate c-o să te schimbi atât de mult, încât nici n-ai să mai poți vorbi cu noi. N-o să mai înțelegi pisiceasca. Și o să uiți chiar și cântecul Maumau.

— Încă n-am ajuns acolo, spuse domnișoara Miau.

Tibbe se aplecă peste lucarna de la bucătărie și strigă:

— Micul dejun e gata! Pentru pisici și oameni!

— Hai cu mine înăuntru, zise domnișoara Miau.

CUPRINS

1. Chiar nu mai sunt noutăți?	5
2. O pisică din vecini	13
3. Maidaneza	23
4. Agenția de presă pisicească	30
5. Secretara	37
6. Cartierul	46
7. Sora ta a trecut pe aici	53
8. Banchetul domnului Smit	61
9. Doctorul de cap	70
10. Pisicile nu sunt martori	80
11. Motanul Carburant și Motanul Monopol.	88
12. Pisoii Maidanezei	94
13. Tibbe scрие!	103
14. Un puhoi de pisici	111
15. Pisica de-a lungul secolelor	118
16. Pisica Redacției	127
17. E din nou pisică?	132
18. Sora roșcată	138
19. De data asta a fost Karlos.	146

Redactor: Ioana Vilcu
Tehnoredactor: Monica Manolache
DTP copertă: Anna Grozavu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHMIDT, ANNIE M.G.

Domnișoara Miau / Annie M.G. Schmidt; trad. din neerlandeză
de K.J. Mecklenfeld. – București: Editura Arthur, 2019
ISBN 978-606-788-401-2

I. Mecklenfeld, K.J. (trad.)

821.112.5

Annie M.G. Schmidt

Minoes

Copyright text © 1970 by the Estate of Annie M.G. Schmidt.
Amsterdam, Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Această carte a fost publicată cu sprijinul
Dutch Foundation for Literature.

© Editura Arthur, 2019, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

CAPITOLUL 1

Chiar nu mai sunt noutăți?

— Tibbe! Unde-i Tibbe? L-a văzut cineva pe Tibbe?
Îl cheamă șeful. Unde o fi? *Tibbe!!*

Tibbe îi auzi, îi auzi cât se poate de bine. Dar se pi-
tulase în spatele biroului său. Și stătea acolo tremu-
rând, spunându-și: „Nu vreau să merg la șef. Mi-e frică.
Știu exact ce-o să se întâmple. De data asta o să mă
concedieze.“

— Tibbe! O, aici erai!

Până aici i-a fost. Îl văzuseră.

— Tibbe, șeful zice să te duci la el imediat.

Acum nu mai era nimic de făcut. Trebuia să se ducă.
Cu capul plecat, Tibbe străbătu culoarul și se opri în
dreptul unei uși pe care scria „Redactor-șef“.

Ciocăni. Se auzi o voce:

— Da.

Când Tibbe intră, șeful vorbea la telefon. Îi arată un
scaun și își continuă convorbirea telefonică.

Tibbe se așeză și așteptă.

Aceasta era clădirea *Jurnalului de Killendoorn*. Tibbe
scria articole scurte pentru acest ziar.

— Așa, spuse redactorul-șef în timp ce punea jos re-
ceptorul. Voiam să discut ceva serios cu tine, Tibbe.

„Acum i-acum...” gândi Tibbe.

— Articolele pe care le scrii, Tibbe, sunt foarte simpatice. Câteodată chiar *deosebit* de simpatice.

Tibbe zâmbi. Poate că totuși avea să fie bine.

— Dar...

Tibbe așteptă răbdător. Bineînțeles că era un *dar*. Altfel nu s-ar fi aflat acum aici.

— Dar... nu aduci niciodată *noutăți*. Ți-am zis de-atâtea ori. Toate articolele tale sunt despre pisici.

Tibbe tăcu. Era adevărat. Iubea mult pisicile. Știa toate pisicile din cartier. Avea și el una.

— Dar ieri am scris un articol care nu era deloc despre pisici, spuse el. Era despre primăvară.

— Exact, spuse șeful. Despre primăvară. Despre frunzele care apar din nou în copaci. Astea-s *noutăți*?

— Aăă... frunzele sunt *noi*, de fapt, spuse Tibbe.

Șeful oftă.

— Ascultă, Tibbe, zise el. Îmi place de tine. Ești un tânăr de ispravă și te pricepi să povestești. Dar noi lucrăm aici la un ziar. Iar un ziar trebuie să aducă *noutăți*.

— Dar deja publicăm atât de multe *noutăți*, spuse Tibbe. Războaie și altele asemenea. Și crime. M-am gândit că oamenilor le-ar plăcea să citească câteodată și ceva despre pisici și frunze.

— Nu, Tibbe. Nu mă înțelege greșit, nu trebuie să scrii despre crime sau jafuri de bănci. Însă un orașel ca al nostru e plin de mici *noutăți*. Dacă știi să le găsești. Dar ți-am spus de nenumărate ori: ești prea timid. Nu ai curaj să abordezi oamenii. Nu îndrăznești niciodată să întrebi ceva. Se pare că te simți în largul tău doar cu pisicile.

Tibbe tăcu din nou, pentru că așa era. Era timid. Și, mai ales dacă lucrezi la ziar, nu ai voie să fii timid. Trebuie să ai curaj să abordezi pe oricine. Trebuie să ai curaj să te duci la ministru chiar dacă e în cadă. Și să întrebi fără frică: „Ia spuneți, ce ați făcut azi-noapte?”

Un bun ziarist îndrăznește să facă așa ceva. Nu și Tibbe.

— În fine, zise redactorul-șef. Îți mai dau încă o șansă. De acum înainte scrii articole în care se găsesc *noutăți*. Măine la amiază mi-l dai pe primul. Și tot așa, de câteva ori pe săptămână. Și dacă asta nu merge...

Tibbe înțelese. Atunci își pierdea slujba.

— La revedere, Tibbe.

— La revedere, domnule.

Iar acum mergea pe stradă. Ploua rar și totul era gri. Tibbe se plimba cu pași grei prin oraș. Se uita în jur la tot și era atent la toate. Unde erau *noutățile*?

Văzu mașini. Mașini care circulau, mașini care erau parcate. Câțiva trecători și, ici și colo, o pisică. Dar nu mai avea voie să scrie despre pisici. Într-un sfârșit se așeză, teribil de obosit, pe o băncuță din piața Groenmarkt, sub un pom unde era încă uscat.

Pe bancă mai stătea cineva. Și acum văzu Tibbe cine era: fostul lui învățător, domnul Smit.

— Ia te uită, spuse domnul Smit. Ce bine îmi pare să te revăd! Am auzit că lucrezi la ziar. Întotdeauna am crezut că vei ajunge să lucrezi la un ziar. Îți merge excelent, așa-i?

Tibbe înghiți în sec și zise:

— Da, e în regulă.

— Când erai elev, scriai întotdeauna compuneri admirabile, spuse domnul Smit. M-am gândit eu că vei ajunge departe. Da, scrii excepțional de bine.

— Ceva noutăți n-aveți? întrebă Tibbe.

Domnul Smit îl privi un pic jignit.

— Ai devenit chiar *atât* de arogant? întrebă el. Dacă eu îți spun: „Scrii foarte bine“, tu mă întrebi: „Ceva noutăți n-aveți?“... nu e frumos din partea ta.

— O, dar nu asta am vrut să spun! strigă Tibbe înroșindu-se.

Vru să-i explice, dar se opri. În apropiere se auzi un lătrat furios. Amândoi își întoarseră privirea. Un câinelup mare alerga ca un nebun după *ceva*. Nu vedeau bine ce era acel *ceva*. Dispăru între mașinile parcate, iar câinele se repezi pe urmele lui. Imediat după aceea se auzi un foșnet puternic dintr-un ulm înalt.

— Pisică, spuse domnul Smit. S-a suit în copac.

— Chiar era o pisică? spuse Tibbe. Era atât de mare. Și s-a auzit *ceva* ca un fluturat de aripi. Părea mai degrabă o ditamai pasărea. O barză, sau așa *ceva*.

— Nu există berze alergătoare, spuse domnul Smit.

— Nu, dar s-a auzit un fluturat. Ce fel de pisică flutură din aripi?

Se duseră să se uite.

Câinele era sub copac și lătra furios în sus.

Încercară să vadă ce era acolo sus, între crengi. Dar pisica se pitise bine. Asta dacă era o pisică.

— Vino aici, Ares! strigă cineva după câine. *Ares!* Aici!

Un domn cu o lesă în mână se apropie. Prinse lesa de zgarda câinelui și începu să tragă.

— Grrr... făcu Ares.

Se lăsă târâit pe asfalt, încordându-și cele patru labe. O vreme, Tibbe și domnul Smit mai priviră cercetător în sus. Și văzură *ceva*, sus de tot, între frunzele noi.

Un picior. Un picior cu un ciorap elegant și un pantof de lac.

— Cerule, este o domnișoară! spuse domnul Smit.

— Cum se poate? zise Tibbe. Și atât de sus. Cum de-a ajuns acolo așa repede?

Se iți și un cap. Un cap temător, cu ochi mari, speriați și cu o coamă de păr roșcat.

— A plecat? strigă ea.

— A plecat! Veniți! zise Tibbe.

— Mi-e frică, se plânse domnișoara. Sunt atât de sus. Tibbe privi în jurul lui. Alături era parcată o dubiță.

Se urcă cu grijă pe plafonul mașinii și întinse mâna cât putu de mult. Sprijinindu-se în mâini și în picioare, domnișoara începu să se târască spre capătul crengii. Apoi își dădu drumul pe o creangă mai de jos și îl apucă pe Tibbe de mână.

Și acum se dovedi nemaipomenit de agilă. Dintr-un *singur* salt ajunse pe plafonul dubiței și mai făcu unul și ajunse în stradă.

— Mi-a căzut valiză, spuse ea. E pe-aici pe undeva?

Domnul Smit i-o ridică de pe jos. Căzuse în rigolă.

— Poftiți, spuse el. Iar costumașul dumneavoastră s-a murdărit un pic.

Domnișoara își scutură fusta de praf și frunze și spuse:

— Era un câine atât de mare... Nu mă pot abține, *trebuie* să mă urc în pom când văd un câine. Mulțumesc încă o dată.

Tibbe vru s-o rețină și s-o întrebe ceva, fiindcă își aminti dintr-odată de articolul său... asta era totuși ceva deosebit despre care să scrie.

Dar ezitase un pic prea mult. Fusese iarăși prea timid. Și iată că ea se îndepărta cu valizuta ei.

— Ce domnișoară neobișnuită, spuse domnul Smit. Seamănă cu o pisică.

— Da, spuse Tibbe. Seamănă foarte mult cu o pisică.

Priviră în urma ei. Domnișoara dispăru după colț.

„Încă pot s-o ajung din urmă“, își spuse Tibbe. Îl părăsi pe domnul Smit fără să-și ia rămas-bun și alergă spre alea pe care dispăruse domnișoara. O văzu. Dacă ar fugi după ea, ar întreba-o: „Mă scuzați, dar cum se face că vă temeți atât de mult de câini și cum de puteți urca atât de repede într-un copac?“

Dar dintr-odată o pierdu.

Intrase undeva? Dar în acea parte a străduței nu erau uși. Doar un gard lung, în spatele căruia se afla o grădină. Și nu era nicio portiță în gard; probabil se strecurase printre zăbrele. Tibbe se uită iscoditor prin gard în grădină. Gazon și tufișuri. Dar nicio domnișoară.

— A, bineînțeles că a intrat pe o ușă, pe undeva, spuse Tibbe. N-am văzut eu bine. Și ploaia se întetește. Mă duc acasă.

Pe drum cumpără doi pești prăjiți și o pungă de pere pentru masa de seară. Tibbe locuia într-o mansardă. Era o mansardă foarte drăguță, cu o *singură* cameră mare în care și dormea. Mai avea și o chicinetă, o baie cu duș și un colțisor cu vechituri. Era nevoit să urce tare multe trepte, dar odată ajuns sus avea vedere către o

sumedenie de acoperișuri și hornuri. Pisica lui cea mare și gri, Puf, îl aștepta.

— Îți miroase a pește, spuse Tibbe. Hai cu mine la bucătărie să curățăm peștii de oase și să-i mâncăm. Capeți unul *întreg*, Puf. Și poate că e ultima dată când mai pot cumpăra pește. Fiindcă mâine voi fi concediat. Mâine mă dau afară, Puf. Și nu voi mai câștiga niciun bănuț. Va trebui să mergem împreună să cerșim.

— Mriau, spuse Puf.

— Asta numai *dacă nu cumva* reușesc până diseară să aflui niște noutăți și să scriu un articol, spuse Tibbe. Dar deja e prea târziu pentru asta.

Tăie pâine și puse de ceai. Mâncă în bucătărie, împreună cu Puf. Și apoi se duse în cameră și se așeză la mașina de scris.

„Poate totuși reușesc să scriu ceva despre domnișoara aia ciudată“, își zise el.

Și începu.

Astăzi după-amiază, în jurul orei cinci, în piața Groenmarkt, o domnișoară a fost urmărită de un câine-lup. Panicată, s-a cățarat într-unul dintre ulmii cei înalți, până sus în vârful. Văzând că nu mai are curaj să coboare, i-am oferit o mână de ajutor. După care domnișoara și-a continuat drumul și s-a strecurat într-o grădină printre zăbrelele unui gard.

Tibbe citi textul. Era un articol *foarte* scurt. Și avu sentimentul că șeful lui îi va spune: „Este *iarăși* despre o pisică.“

Din nou, de la capăt. „Întâi un mentosan“, își spuse Tibbe. „Așa lucrez mai bine.“

Căută cutia cu mentosane pe birou.

— Hmm, am crezut că mai am o cutie. Știi cumva unde am lăsat mentosanele, Puf?

— Mriau, spuse Puf.

— Deci nici tu nu știi. Ce e, vrei afară? Iar ai treabă pe acoperiș?

Tibbe deschise lucarna din bucătărie și Puf dispăru pe acoperișuri, în întuneric.

Încă ploua încet și înăuntru veni o pală rece de vânt.

Tibbe se duse înapoi la mașina de scris. Puse o coală nouă de hârtie și o luă de la capăt.

CAPITOLUL 2

O pisică din vecini

În timp ce Tibbe se frământa în mansardă, ciudata domnișoară nu se afla chiar atât de departe.

Era pitită în tufișuri, într-o grădină, câteva străzi mai încolo. Se lăsase noaptea și era întuneric beznă. Sufla vântul și grădina era udă.

Stătea acolo cu valizuta ei. Scoase un mic mieunat. Întâi nu se întâmplă nimic.

Scoase din nou același sunet. Și acum veni un răspuns din direcția casei.

— Mau...

O pisică neagră, foarte bătrână și distinsă, se apropia foarte încet. Precaută, se opri la mică distanță de tufișuri.

— Mătușă Negruța... șopti domnișoara.

Pisica bătrână scuipe și se trase înapoi.

— Acum văd... zise ea printre dinți. *Tu ești!*

— Mă recunoști, mătușă Negruța?

— Ești Miau! Nepoata Miau din strada Emmalaan!

— Da, mătușă. Am auzit că locuiești aici și am venit în vizită.

— Auzisem deja, spuse agitată pisica neagră. Am auzit ce s-a întâmplat cu tine... Toate pisicile vorbesc